

ת"פ 32286/05/17 - מדינת ישראל נגד נאדר אלעביד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 32286-05-17 מדינת ישראל נ' אלעביד(עציר)

לפני	כבוד השופט ציון קאפח
מאשימה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד כנרת כאהן מור
נגד	נאדר אלעביד (עציר)
נאשמים	ע"י ב"כ עוה"ד ענבר קינן וליאור גולן

גזר דין

כללי

- ביום 15.05.17 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירת הריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); עבירה של שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק ועבירה של החזקת סכין - עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק.
- ביום 14.02.18 הציגו ב"כ הצדדים לבית המשפט הסדר דיוני, ועל פיו הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן - אשר מותן משמעותית בעובדותיו כפי שיפורט בפרק נסיבות הקשורות בביצוע העבירה - והורשע בעבירת הריגה - עבירה לפי סעיף 298 לחוק ובעבירה של החזקת סכין - עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק.
- על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין הנאשם לבין עיצאם מסארווה ז"ל (להלן: "המנוח") שררה היכרות מוקדמת. ביום 17.4.2017, סמוך לחצות, שהו המנוח ואחיו, פהד מסארווה (להלן: "פהד") במתחם בניין שברחוב הגליל 5 בתל אביב (להלן: "הבניין"). באותו מעמד, נתגלע וויכוח קולני, בין הנאשם לבין המנוח ופהד, במהלכו אחז המנוח בנאשם והוציאו מחוץ לבניין. הצדדים המשיכו להתווכח מחוץ לבניין והמנוח אחז בנאשם תוך שהוא מנסה למנוע הליכתו מהמקום, עד אשר נכנס הנאשם בריצה חזרה לבניין שעה שהמנוח ואחיו דולקים אחריו עד למבואה. בשל החשש מהמנוח, הצטייד הנאשם בסכין מתקפלת, בעלת להב באורך של כ- 100 מ"מ (להלן: "הסכין"). בסמוך לאחר מכן, שב הנאשם, כשהוא נושא ברשותו את הסכין, לכניסה לבניין, שם המתווכח לו אותה עת המנוח ופהד. הנאשם הראה להם את הסכין ואז החל מאבק בינו לבין המנוח על הסכין, במהלכו נחתך הנאשם באצבעות ידו השמאלית. בהמשך, תוך כדי המאבק, בעוד שהמנוח והנאשם אוחזים זה בזה, דקר הנאשם את המנוח 3 דקירות בגפיו העליונות.

כתוצאה מהדקירות נגרמו למנוח החבלות הבאות: פצע חתך כתוצאה מדקירה בשקע המרפק הימני הפוגע בווריד; פצע דקירה בבית השחי, בצד הזרוע השמאלית; פצע דקירה בזרוע השמאלית, העוברת מתחת לעור ויוצאת לעור הזרוע. המנוח התמוטט בסמוך לאחר הדקירות, הובהל על ידי פהד לבית החולים וזמן קצר לאחר מכן נפטר כתוצאה מאיבוד דם ניכר.

2. ראיות לעונש

מטעם התביעה הוגש גיליון הרשעות קודמות.

מטעם ההגנה העיד מר אלעזר צור עובד סוציאלי בהכשרתו. העד מכיר היטב את הרקע המשפחתי של משפחת הנאשם. מטעמי צנעת הפרט ייאמר רק כי ילדי המשפחה, ובכללם הנאשם, הוצאו לקלט חירום ומאוחר יותר לפנימייה על הרקע המפורט בעדותו.

כן הוגשו מטעם ההגנה תמונות שונות, חוות דעת המכון לרפואה משפטית אשר לממצאי נתיחת גופת המנוח ומסמך אודות הנאשם מאת "אופקים חדשים" מרכז אבחון, טיפול ושיקום לעוברי חוק. לכל אלה, אדרש בהמשך.

3. תמצית טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

בטיעוניה לעונש עמדה באת כח המדינה על אלה :

נסיבות המקרה, יכולת הנאשם להישאר בחדר או לברוח מהמקום מבלי להיקלע לאירוע האלים, ההצטיידות בסכין ומיקום הדקירות.

לנאשם עבר פלילי מכביד והוא ביצע את המיוחס לו, 8 ח' בלבד לאחר שחרורו ממאסרו האחרון ובשעה שמאסר על תנאי בגין עבירות אלימות והחזקת סכין תלוי ועומד מעל ראשו.

נוכח כל אלה , עתרה התובעת לקבוע מתחם ענישה שבין 12-20 שנות מאסר וברף העליון של המתחם. כן ביקשה להשית על הנאשם קנס ופיצוי.

טיעוני הסנגור

בא כח הנאשם התייחס לנסיבות האירוע, לפחדו של הנאשם מהמנוח ואחיו, להיות המנוח תחת השפעת קוקאין, למיקום הדקירות, להודאה, הצער והחרטה.

הסניגור המלומד התייחס כמו כן לילדותו ונעוריו של המנוח כמפורט בעדות מר צור ובמסמך שהוגש.

לאלה הוסיף ב"כ הנאשם את מצבו הכלכלי הקשה.

על יסוד כל האמור לעיל ביקש הסינגור לקבוע מתחם שבין 3-7 שנות מאסר ובחלק התחתון של המתחם.

כל צד תמך יתדותיו בפסיקה.

4. דין

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה

הערך המוגן בו פגע הנאשם במעשהו הוא הערך של קדושת חיי אדם, ערך עליון, הנחשב מקודש יותר מכל ערך מוגן אחר ומבחינת חשיבותו נמצא בראש סולם הערכים המוגנים של החברה האנושית:

"לקדושת חיי האדם מטבעה, שמור מקום בשורה הראשונה של ערכי כל חברה אנושית, וישראל בכלל זה; שאם אין חיים, חברה מניין, קיפוד חיי אדם מחייב מאסר לשנים ארוכות". (ע"פ 7637/05, שלמה וסוף נ' מדינת ישראל [5.7.07]).

על הערך העליון של קדושת החיים עמד בית המשפט העליון בשורה ארוכה של פסקי דין. ההגנה על ערך זה מחייבת ענישה מחמירה אשר תבטא את האינטרס הציבורי בהגנה על חיי אדם, ואת הצורך בהרתעה, גמול ומניעה.

בע"פ 4419/95, שחר חדד נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2), 752 נקבע:

"קדושת החיים, היא שהניעה את המחוקק לקבוע עונש מאסר עולם לצידה של עבירת הרצח, והיא העומדת בבסיס קביעת עונש של עשרים שנים מאסר- שהיא התקופה הקצובה בחוק למאסר עולם שאינו עונש חובה- לצידה של עבירת ההריגה.

השמירה על קדושת החיים - לרבות קביעתה של קדושה זו בהכרת הכול - היא העומדת בראש תכליות הענישה במקום שמדובר בנטילת חיי אדם, ועל בית המשפט לשוות זאת לנגד עיניו בגזרו את הדין בעבירות רצח והריגה. לא בכדי הוצב הדיבור "לא תרצח" בראש הדיברות המבטאים את הכללים הבסיסיים של חיים בחברה מתוקנת, שאין לך מעשה נורא הימנו".

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

בבואי לדון בנסיבות ביצוע העבירה יש בדעתי לדקדק כחוט השערה בעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם והורשע. אני עושה כן לפי שבמהלך הטיעונים לעונש נתגלעה מחלוקת בין הצדדים אשר לרובד העובדתי. ראה לעניין זה, דברי כב' השופט מלצר, כתוארו אז, בע"פ 1548/17 זיינב נ' מדינת ישראל (9.8.17):

" 20. סעיף 40 לחוק העונשין, שכותרתו: "הוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה", קובע, בין היתר, כדלקמן:

"40. (א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.
(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -
(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאינן סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;
(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא היתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין...
(ד) בלי לגרוע מהוראת סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה" (ההדגשה שלי - ח"מ; עיינו גם: סעיף 40(ב)(2) לחוק העונשין).

21. בפסיקתנו נקבע כי סעיף 40(ד) לחוק העונשין משקף את הגישה הכללית לפיה על כתב האישום, ובפרט אם מדובר בכתב אישום מתוקן, שהוגש במסגרת הסדר טיעון, לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלבנטיות לביצוע העבירה. זאת, במטרה לתחום את הדיון בעניינו של הנאשם, ושלא להפליג למחוזות שלא בא זכרם בכתב האישום, או כתב האישום המתוקן לפי העניין (ראו: ע"פ 5841/14 מדינת ישראל נ' ארקאן [פורסם בנבו] (08.07.2015) (להלן: עניין ארקאן)).

הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום, כך נפסק, מבטאת את הסכמתו של הנאשם לעובדות ולנסיבות האמורות בו, ויש בה משום הצהרה כי אין בעובדות ובנסיבות המתוארות בכתב האישום יותר מאשר עשה (ראו: ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.10.2014)).

מן הכלל אל הפרט

כאמור בכתב האישום המתוקן, תחילה פרץ יכוח קולני במתחם הבניין בין הנאשם לבין המנוח ואחיו במהלכו אחז המנוח בנאשם והוציאו מחוץ לבניין. גם מחוץ לבניין הצדדים המשיכו להתווכח. הנאשם ביקש לנתק מגע ולעזוב את המקום אך המנוח אחז בו, **תוך שהוא מנסה למנוע את הליכתו מהמקום**. בשלב זה רץ הנאשם לתוך הבניין כשהמנוח ואחיו דולקים אחריו עד למבואת הבניין. עד כאן, אתה למד כי הנאשם לא חפץ בעימות. עוד אנו למדים, על פי מה שהתרחש לאחר מכן, כי המנוח ואחיו המתינו לנאשם בכניסה לבניין. תמונת המבואה שהוגשה במסגרת ראיות ההגנה מצביעה על כך כי מדובר במסדרון צר מידות.

לאחר שהנאשם רץ לתוך הבניין הוא הצטייד בסכין **בשל החשש מהמנוח** ושב עמה לכניסה לבניין. **משהבחין במנוח ואחיו הממתינים לו בכניסה לבניין, הראה להם את הסכין** כביטוי לאזהרה. לא ברור מדוע המנוח ואחיו לא ניתקו מגע עם הנאשם משהבחינו בסכין ותחת זאת החל מאבק על הסכין בין המנוח לנאשם במהלכו נחתך הנאשם באצבעות ידו השמאלית.

בהמשך ובשעה שהשניים נאבקים ואוחזים זה בזה, דקר הנאשם את המנוח שלוש דקירות והביא למותו כתוצאה מאיבוד דם ניכר. כתב האישום קובע כי הדקירות היו **בגפיו העליונות** של המנוח : שקע מרפק ימני הפוגע בווריד, בבית השחי בצד הזרוע השמאלית ובזרוע השמאלית.

עד כאן השתלשלות האירועים כמפורט בכתב האישום.

התובעת הלינה על התנהגות הנאשם באלה : מדוע מלכתחילה לא נמלט מהמקום בחלק הראשון של האירוע, ולחלופין, אם בחר להימלט לתוך הבניין מדוע לא נשאר בחדר אלא העדיף לצאת אל מוקד הפורענות כשבידו סכין.

אין כתב האישום מגלה האם מנוסה מהמקום הייתה ברת מימוש מבחינת הנאשם. היפוכו של דבר. כתב האישום מציין מפורשות כי שעה שהנאשם ביקש לעזוב את המקום, מנע זאת המנוח ממנו בכך שאחז בו. יש לזכור כי גם אחיו של המנוח נכח במקום. כתב האישום כורך את האח עם המנוח שעה שהוא מציין בסעיף 6 כי "המנוח **ופהד** ממתינים לו בכניסה". **הנה כי כן, שניים ניצבו מול הנאשם.**

אשר לשאלה מדוע הנאשם לא נשאר בחדר ממנו נטל את הסכין ובכך להימנע מעימות: אף אני הקשיתי על ב"כ הנאשם בנקודה זו. המענה שניתן היה שהנאשם חשש שרודפיו יבואו בעקבותיו ולא תיוותר לו דרך מנוסה כלשהי. מטעם זה, ההסבר שנתן הסניגור עולה בקנה אחד עם הגיון החיים, עם מה שהתרחש קודם לכן ועם מה שאירע לאחר מכן. קרי, הנאשם מצא עצמו לכוד באירוע אלים שלא הוא פתח בו. הוא לא שאף לעימות אלא ביקש לפלס לו דרך החוצה ולשם כך הצטייד בסכין. כתב האישום **מדגיש** כי שעה שנאשם הבחין ברודפיו הממתינים לו מחוץ לבניין הוא **הראה** להם את הסכין, בבחינת אות אזהרה.

יש לקבוע אפוא כי למעשה לא קדם תכנון, הנאשם חשש לחייו ובשום שלב לא חתר למגע אלים, הכל כעולה מכתב האישום המתוקן.

במכלול השיקולים יש גם להביא את תוצאות בדיקות דם ושתן שנערכו למנוח. הבדיקות העלו כי המנוח היה תחת השפעת קוקאין.

מדיניות הענישה הנוהגת

עבירת הריגה היא מן החמורות שבספר החוקים ועונשה המרבי הוא 20 שנות מאסר. מכוח זה הכלל הוא של גזירת עונש של מאסר ארוך שנים.

יחד עם זאת, בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת הריגה, מלמדת על מנעד רחב של ענישה הנגזרת מנסיבותיו של כל תיק וכל מקרה, כפי שהדבר עולה גם מהפסיקה אליה היפנה כל אחד מהצדדים לתמיכה בטיעוניהם.

מכלל הפסיקה שהוגשה לי וגז"ד נוספים, ראיתי להתייחס לאלה:

ע"פ 3585/13 **מדינת ישראל נ' הררי** - במסגרת עימות הכה המנוח את המשיב והשניים התקוטטו עד שהמשיב דקר את המנוח בבטנו דקירה אחת, באמצעות סכין שהגיעה לידי במהלך הקטטה.

המנוח נפטר בחלוף מספר שבועות בבית החולים עקב הדקירה ועקב זיהום. בהתחשב בכך שהמשיב הגיע למקום על מנת להרגיע את הרוחות, דקר את המנוח דקירה אחת, המוות נגרם כשלושה שבועות לאחר האירוע, בין היתר כתוצאה מזיהום שהתפתח בבית החולים, המעשה בוצע ללא תכנון מוקדם והמשיב לא נשא על גופו את הסכין מלכתחילה, נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין **4 ל-9 שנות מאסר**.

בית המשפט קמא הטיל על המשיב עונש מאסר של 48 חודשים, בהתחשב בנסיבות המקרה המיוחדות ובכך שהמשיב צעיר ללא עבר, נכה מילדות, נישא לאחרונה ואשתו בהריון. על-אף קיומם של טעמים כבדי משקל שבכוחם למתן את חומרת העונש, מצא בית המשפט העליון כי העונש שהוטל על ידי בית המשפט סוטה מהענישה הראויה, בשל הפגיעה בקדושת החיים ונפיצותה של תופעת "תת תרבות הסכין". נקבע, כי **"אף אם היה זה המנוח שתקף את המשיב ויזם את האלימות בין השניים, אין להשלים עם בחירתו של המשיב לפתור את העימות שהתפתח ביניהם באמצעות שימוש בלהב הסכין. ברגע מר ונמהר גדע המשיב את חייו של אדם צעיר וחרב עולמה של משפחת המנוח, אשר איבדה את היקר לה מכל. הפגיעה בקדושת החיים - אחד הערכים המוגנים ביותר בחברתנו, אם לא המוגן שבהם - מחייבת ענישה הולמת"**. בנסיבות אלה העמיד בית המשפט העליון את עונשו של המשיב, חייל בן 21 ללא עבר פלילי, על **56 חודשי מאסר**, וזאת בהתחשב בכלל שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין. בנוסף נפסק פיצוי בסך 70,000 ₪.

ע"פ 405/16 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (10.5.17): בית המשפט העליון הקל בעונשו של המערער שהודה, והעמיד את העונש על **11 שנות מאסר**, בגין עבירת הריגה. המערער ואחיו עבדו עם המנוח באתר בניה. המנוח הגיע לצריף בו נהג לישון, כשהמערער שהה שם, לאחר ששתה משקלה אלקהוולי. המנוח דרש מהמערער לצאת מהצריף והניח את ידו על כתפו של המערער. בין המערער ולמנוח התפתח דין ודברים. בשלב מסוים, הוציא המנוח מיכל גז מדמיע והחל לרסס את פניו של המערער. השניים התגוששו, ובעוד המנוח מתזז על פניו של המערער, נטל המערער סכין מטבח שהייתה בצריף, ודקר את המנוח תשע דקירות בפלג גופו העליון, בין היתר בחזהו, גבו וצווארו. המנוח הובהל לבית חולים, שם נפטר. נימוקי בית המשפט העליון להקלה בעונש: נסיבות המקרה המיוחדות בהן המנוח ריסס גז מדמיע לעבר עיני המערער וגרם לו לטשטוש ראייה. כמו כן, המערער לא הצטייד בסכין מראש, היעדר עבר פלילי וגיל צעיר. לא נפסק פיצוי.

ע"פ 6095/10 **חאג' יחיא נ' מדינת ישראל** (18.7.12): בית המשפט העליון הקל בעונשו של המערער שהודה בעבירת הריגה וגרימת חבלה חמורה בנשק קר, והעמידו על 10 שנות מאסר. שלושה אנשים איימו על המערער שיסגור

דוכן למכירת מזון. אחד מהם סטר למערער, ולאחר שהשלושה נכנסו לביתו, הם תקפו את אמו ואחיו, מה שהוביל לקטטה מרובת משתתפים. כשפנו השלושה לעזוב, רדף אחריהם המערער ודקר את אחד מהם שתי דקירות בגבו ואת האחר דקירה אחת בבית החזה שהובילה למותו. בית המשפט ציין שהמערער מצא את עצמו, ללא התגרות מצדו, לכוד באירוע אלים שבו הותקפו הוא ובני משפחתו.

בית המשפט העליון ציין כי מתחם הענישה הראוי לשילוב העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 6 ל-10 שנות מאסר.

לא נפסק פיצוי.

ע"פ 2888/15 ח'דיירי נ' מדינת ישראל (28.12.16): בית המשפט העליון הקל בעונשו של המערער שהורשע על פי הודייתו בעבירת הריגה, והעמידו על 12.5 שנות מאסר, לאחר שנחתם הסכם סולחה בין המשפחות (לאחר שניתן גזר הדין).

המערער והמנוח עבדו כקצבים במפעל ועסקו בפירוק בשר, כשציוד העבודה שלהם כלל בין היתר סכין חדדה בעלת להב של כ-13 ס"מ. בין המערער לבין המנוח נתגלע סכסוך, הם החלו בחילופי דברים, שבמהלכם התקרבו המערער לעבר המנוח. השניים דחפו זה את זה, והמנוח השליך לעבר המערער נעל שפגעה בו. בתגובה, נטל המערער את הסכין שהייתה באמתחתו, ודקר את המנוח דקירה אחת בצווארו.

נפסק פיצוי בסך 300,000 ₪.

מיקום הדקירות במקרה שבפני, **בגפיים העליונות ותוך כדי מאבק**, מהווה אף הוא נתון רב חשיבות לקביעת מתחם הענישה.

בעניין **הררי** הדקירה הייתה בבטן. בעניין **אבו עראר** היו תשע דקירות בפלג הגוף העליון. בעניין **חאג' יחיא**, המערער רדף אחרי המנוח וחברו ודקר את המנוח בבית החזה ואת החבר בגבו. בעניין **ח'דיירי** הדקירה הייתה בצוואר.

קביעת מתחם העונש הראוי

לאחר שנסקרו הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם וכן נסקרה מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות ביצוע העבירה, הריני קובע כי מתחם הענישה ההולם במקרה זה נע בין 6 שנות מאסר ל-9 שנות מאסר.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

עברו הפלילי של הנאשם, שהינו בן 27, אינו פשוט. משחר נעוריו צבר לחובות הרשעות רבות ובכלל זה בגין עבירות כנגד הגוף -תקיפה הגורמת חבלה ממש, תקיפת שוטר בעת מלוי תפקידו, תקיפת עובד ציבור, תקיפה כדי לגנוב, אימים

ותקיפה סתם- החזקת סכין למטרה שלא למטרה כשרה, עבירות כנגד הרכוש, החזקת סמים לצריכה עצמית והפרת הוראה חוקית. כבר בגיל 15, נדון בבית משפט לנוער ברמלה לתקופת מאסר משמעותית בת 18 ח' ומאוחר יותר, בבית משפט לנוער בת"א, לתקופת מאסר בפועל בת 15 ח'. עד כה ריצה הנאשם תקופות מאסר מצטברות ל 42 ח' כאשר מרביתן רוצו שעה שהיה קטין.

כעולה מחוות הדעת של "אופקים חדשים" נסיבות חייו הקשות של הנאשם, שלא בעטין, הוליכו להוצאתו מהבית בצו חירום וקליטתו הזמנית בקלט חירום ולאחר מכן בפנימייה. מגיל צעיר הוא נחשף לאלכוהול ולסמים. אורח חייו הכאוטי לא אפשר לו לשהות במקום אחד זמן רב ולהטמיע הליך טיפולי אמיתי. האירוע ותוצאותיו החמורות גרמו לו לזעזוע עמוק ועוצמתי. לדעת מחבר הדו"ח טמון בנאשם פוטנציאל משמעותי לצמיחה פוסט טראומתית ומשכך הינו בר שיקום.

ילדותו ונעוריו הם הרקע למעורבותו בפלילים שעה שהיה קטין ולתקופות המאסר המשמעותיות אשר הושטו עליו באותה תקופה.

יש לזקוף לזכות הנאשם את נטילת האחריות, החרטה והצער.

ב"כ הנאשם טען כי במסגרת "סולחה" בין הנאשם לבין משפחת המנוח סוכם כי הנאשם יפצה את משפחת המנוח וכי עד כה הפקיד בידיהם סך 200,000 ₪. מנגד, טוענת ב"כ המאשימה, בהודעה מיום 3.6.18, כי לדברי משפחת המנוח ה"סולחה" הינה בבחינת מן השפה ולחוץ ועד כה לא הועבר אליהם סכום כסף כלשהו.

אין בידי לקבוע בנסיבות אלה ממצא עובדתי ועל כן לא אוכל לצעוד במתווה שנקבע בע"פ 5998/15 **עקול נ' מ"י** (27.06.2016).

סוף דבר, בהתחשב בכל האמור לעיל, אני מוצא כי נסיבות ביצוע העבירה לא ממקמות את מעשהו של הנאשם ברף העליון של מתחם הענישה.

אשר לפיצוי : אין צורך להכביר מילים אודות הנזק הכבד שנגרם למעגל הראשון של נפגעי העבירה, בין אם הנזק נבחן באספקלריה של כאב וסבל ובין אם הוא נבחן בהיבטיו הכלכליים.

הלכה מושרשת היא שסכום הפיצוי הנפסק לטובת נפגע עבירה אינו כרוך ביכולתו הכלכלית של החייב. במוקד הדיון בשאלת הפיצוי לנפגע עבירה עומד הניזוק, ותכלית הפיצוי ברצון לשפוטו במהירות וביעילות, גם אם באופן חלקי, כדברי השופט חשין ברע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 418 (2002): **"הנפגע - לא הפוגע - הוא העומד במרכז הזירה, הזרקורים מופנים אל הנפגע, בו ידובר ואותו נבקש"**. (לעניין זה ראו גם: ע"פ 6452/09, **קאסם עלי נ' מדינת ישראל**, (22.07.2010), ע"פ 5761/05, **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל**, (24.07.2006) (וההפניות שם).

יש להדגיש כי ההליך הפלילי אינו מהווה תחליף לתביעת פיצויים. לא ניתן במסגרת הפלילית לאמוד את כלל הנזקים של בני משפחת המנוח. ראה לעניין זה ע"פ 1076/15 **טווק נ' מדינת ישראל** (07.06.16).

מסקירת פסקי הדין שהזכרתי לעיל, עולה כי בחלק מהמקרים לא נפסק כלל פיצוי ובחלק אחר גובה הפיצוי שנפסק נע בין 70,000 ₪ ל 300,000 ש"ח.

אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 7.5 שנים מאסר בפועל, אשר יימנו החל מיום מעצרו- 17.4.17.
2. אני מפעיל מאסר על תנאי בן 4 ח' אשר הוטל על הנאשם בת"פ 23026-01-15 (שלום רמלה) כאשר 2 ח' יהיו במצטבר לתקופת המאסר אשר הושתה על ידי.
- הנאשם ירצה אפוא 7 שנים ו 8 ח' מאסר בפועל שמניינם החל מיום מעצרו 17.4.17.
3. 12 חודשים מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור עבירות מסוג פשע כנגד הגוף, זאת במשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו.
4. 8 חודשים מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור עבירה מסוג עוון כנגד הגוף או עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, זאת במשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו.
5. הנאשם יפצה את משפחת המנוח, על פי פרטים אשר יימסרו למזכירות על-ידי הפרקליטות, בסכום כולל של 100,000 ש"ח. הפיצוי ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.11.18.

זכות ערעור לבית משפט עליון תוך 45 יום.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ח, 13 יוני 2018, במעמד הצדדים.